

Sygn. akt: VIII Pz 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Andrzejewska

Sędziowie: SSO Grzegorz Tyrka

SSO Jolanta Łanowy-Klimek

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. M., J. O., D. W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w Z.

o zapłatę wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenie za prace w godzinach nadliczbowych, o nagrodę jubileuszową

na skutek zażaleń powodów

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 marca 2017 r., w sprawie sygn. akt IV P 527/11

ina postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 4 kwietnia 2017 r., w sprawie sygn. akt IV P 527/11

postanawia:

- 1. odrzucić zażalenie powodów skierowane od punktu 1 postanowienia z dnia 4 kwietnia 2017r.;**
- 2. w pozostałym zakresie oddalić zażalenia powodów.**

SSO Grzegorz Tyrka SSO Małgorzata Andrzejewska SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt: VIII Pz 21/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2017r., sygn. akt: IV P 527/11 Sąd Rejonowy w Zabrze umorzył postępowanie na podstawie art. 182 k.p.c. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy w Zabrze wskazał, że w dniu 3 marca 2016r. zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 178 k.p.c. W terminie roku żadna ze stron nie złożyła skutecznego wniosku o podjęcie zawieszono postępowania.

W dniu 27 marca 2017r. powodowie reprezentowani przez pełnomocnika złożyli wniosek o podjęcie zawieszono postępowania w sprawie. Zarazem pełnomocnik powodów złożyła w dniu 28 marca 2017r. wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie postępowania w sprawie o sygn. akt: IV P 527/11, gdyż w jej ocenie uchybienie terminowi nastąpiło bez winy strony. Pełnomocnik powodów argumentowała, że uchybienie terminowi nastąpiło na

skutek jej choroby, jako że w okresie od 2 marca 2017r. do 22 marca 2017r. cierpiała na schorzenie ginekologiczne. Z tego powodu pełnomocnik powodów nie była w stanie złożyć wniosku w terminie.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2017r., sygn. akt: IV P 527/11 Sąd Rejonowy w Zabrzu w punkcie 1 oddalił wniosek powodów o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania i odrzucił wniosek powodów o podjęcie zawieszzonego postępowania (punkt 2 postanowienia). W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy w Zabrzu wskazał, że okolicznością wyłączającą winę powodów w nieterminowym złożeniu wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania nie mogła być tylko choroba pełnomocnika powodów. Winien on był bowiem udzielić pełnomocnictwa substytucyjnego lub skorzystać z pomocy innych osób celem nadania wniosku w urzędzie pocztowym. Ponadto Sąd podnosił, że przeszkoda uniemożliwiająca dochowanie terminu powinna istnieć przez cały czas biegu terminu dla dokonania czynności procesowej, natomiast w niniejszej sprawie choroba pełnomocnik powodów trwała trzy tygodnie i przypadała na jeden dzień rocznego terminu do złożenia wniosków. Zarazem Sąd wniosek powodów o podjęcie zawieszzonego postępowania uznał za spóźniony, gdyż termin do jego złożenia upłynął dnia 3 marca 2017r.

Postanowienie z dnia 21 marca 2017r. zostało zaskarżone zażaleniem pełnomocnik powodów, która wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i podjęcie zawieszzonego postępowania. Pełnomocnik powodów zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 182 § 1 k.p.c. poprzez wydanie zaskarżonego postanowienia bez podstawy, tj. pomimo złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania wraz z takim wnioskiem. Ponadto zarzuciła naruszenie art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 178 k.p.c. przez umorzenie zawieszzonego postępowania podczas, gdy nie było podstaw do zawieszenia postępowania na mocy art. 178 k.p.c.

W opinii pełnomocnik powodów, choroba uniemożliwiła jej w okresie od 2 marca 2017r. do 22 marca 2017r. wykonywanie czynności procesowych, w tym złożenia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania. Pełnomocnik powodów podniosła także, że przyczyny zawieszenia postępowania, były inne niż wskazane w art. 178 k.p.c., a mianowicie względy ekonomiki procesowej z uwagi na inny toczący się proces o sygn. sprawy: IV P 477/11. Pełnomocnik powodów wskazywała na tę kwestię w piśmie z dnia 3 lipca 2012r., wówczas pozwana nie wyraziła zgody na zawieszenie. Tym niemniej, zdaniem pełnomocnik powodów przyczyna wniosku o zawieszenie postępowania z dnia 12 lutego 2016r. była taka sama i tym razem pozwana wyraziła zgodę na zawieszenie. Pełnomocnik powodów argumentowała, że w czasie trwania zawieszenia postępowania, strony procesu nie dążyły do pozasądowego załatwienia sprawy, które to okoliczności ewentualnie mogłyby świadczyć o zawieszeniu postępowania w oparciu o art. 178 k.p.c.

Również postanowienie z dnia 4 kwietnia 2017r. zostało zaskarżone zażaleniem pełnomocnik powodów, która wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, przywrócenie terminu i przyjęcie wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania.

Pełnomocnik powodów zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 168 § 1 k.p.c. poprzez odmowę przywrócenia terminu pomimo wykazania przez stronę powodową, iż naruszenie nastąpiło wskutek okoliczności, za które nie ponosi winy, a zatem spełniony został warunek wynikający ze wskazanego przepisu. W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powodów nie zgodziła się z argumentacją Sądu pierwszej instancji jakoby przeszkoda uniemożliwiająca dochowanie terminu powinna istnieć przez cały czas biegu terminu dla dokonania czynności procesowej. Pełnomocnik powodów podała, że nie mogła w dowolnym czasie złożyć wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania, jako że jego zawieszenie było uzasadnione trwaniem innego, analogicznego postępowania, od którego wyniku zależałby wynik niniejszego procesu. Zaprzeczyła również jakoby mogła udzielić pełnomocnictwa substytucyjnego lub skorzystać z pomocy innych osób celem nadania wniosku w urzędzie pocztowym, gdyż uniemożliwiła jej to choroba, w czasie której stres i obawa o własne zdrowie uniemożliwiły wykonywanie czynności zawodowych. Pełnomocnik powodów podała, że złożyła wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania bez zbędnej zwłoki, zaraz po otrzymaniu postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 21 marca 2017r. o umorzeniu

postępowania. Nadto skarżąca argumentowała, że formalizm procesowy nie jest wartością bezwzględną i powinien czasem ustąpić zasadzie prawa do sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że powodom nie przysługuje zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 4 kwietnia 2017r. w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie postępowania (punkt 1 postanowienia).

Zgodnie z art. 394 § 1 k.p.c. zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a nadto na postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego wymienione enumeratywnie w tym przepisie.

Postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie postępowania nie jest postanowieniem kończącym postępowanie ani nie zostało wymienione w powyższym przepisie, stąd z mocy art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. podlega ono odrzuceniu (punkt 1 orzeczenia).

Natomiast zgodnie z art. 394 § 1 k.p.c. zażalenie przysługuje na postanowienie z dnia 4 kwietnia 2017r. w zakresie odrzucenia wniosku o podjęcie postępowania tj. w punkcie 2 postanowienia. Jednakże, rozpoznając przedmiotowe zażalenie, Sąd odwoławczy analizuje również podstawy oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, albowiem odrzucenie wniosku o podjęcie postępowania było konsekwencją oddalenia tego wniosku.

Pełnomocnik powodów złożyła w dniu 27 marca 2017r. wniosek o podjęcie postępowania, a następnie w dniu 28 marca 2017r. wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie postępowania podnosząc na jego uzasadnienie swoją chorobę.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo jednak uznał, że wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie albowiem zaniechanie dokonania czynności w terminie nie było spowodowane okolicznościami nie zawinionymi przez stronę. Sąd drugiej instancji w całości podziela poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Uzupełniając jedynie ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji wskazać należy, że z przedłożonego przez pełnomocnik powodów zaświadczenia z dnia 28 marca 2017r. wystawionego przez lekarza sądowego wynika jedynie niemożność stawienia się na wezwanie Sądu w terminie 2-22 marca 2017r. (pomimo, iż 21 marca 2017r. pełnomocnik powodów była obecna na rozprawie w sprawie IV P 76/15). Nie przedłożono natomiast żadnego zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy, w tym niezdolność do wykonywania innych czynności poza stawiennictwem w Sądzie. Sąd podkreśla tutaj, że czym innym jest stawienie się na wezwanie Sądu w celu osobistego uczestniczenia w rozprawie czy innej czynności procesowej, a czym innym sporządzenie w warunkach biurowych prostego pisma procesowego o podjęcie postępowania (pisma nie zawierającego nawet uzasadnienia). Pełnomocnik powodów nie wykazała, aby jej stan zdrowia uniemożliwiał sporządzenie pisma zawierającego wniosek o podjęcie postępowania. Nie zostało więc wykazane, że nawet przy dołożeniu należytej staranności nie miała ona możliwości dokonania czynności procesowej w terminie. Podkreślenia też wymaga, że pełnomocnik powodów adwokat B. B. udzieliła w sprawie pełnomocnictwa substytucyjnego r.pr. K. B. k-416 i r.pr. T. B. k-440, a pełnomocnictwa te nie zostały odwołane. Z wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie postępowania nie wynika, aby po stronie pełnomocników substytucyjnych zachodziły przeszkody do wykonania omawianej czynności procesowej.

W orzecznictwie przyjmuje się, że choroba strony lub jej pełnomocnika może stanowić okoliczność usprawiedliwiającą niezawinione uchybienie terminu do dokonania czynności procesowej, ale wówczas, gdy stan zdrowia strony lub jej pełnomocnika uniemożliwia podjęcie działania osobiście, a nadto skorzystania z pomocy innych osób - postanowienie Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2013r., I CZ 97/13, Legalis 753684.

Choroba profesjonalnego pełnomocnika nie zwalnia sama przez się z obowiązku należytej staranności. Jest ona okolicznością, której ewentualność wystąpienia w zasadzie można i należy przewidzieć w prowadzonej

działalności zawodowej, podejmując właściwe działania organizacyjne, zabezpieczające interesy klientów. Jeżeli zatem profesjonalny pełnomocnik nie może osobiście złożyć wniosku o sporządzenie uzasadnienia - czynności bardzo prostej - powinien zadbać o wykonanie tej czynności przez inne osoby. Poza tym udzielenie substytucji nie uchyla ani nie uszczupla umocowania pełnomocnika głównego. W konsekwencji nie może usprawiedliwiać niezachowania terminu podział czynności procesowych przez pełnomocnika głównego i pełnomocnika substytucyjnego pomiędzy siebie, gdy przyczyna uniemożliwiająca dokonanie czynności procesowej w terminie dotyczyła tylko jednego z nich - postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lutego 2013r., II CZ 163/12, Legalis 720100.

Podobnie w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 11 stycznia 2013r., III AUa 785/12, Lex nr 1254500 wskazano, że:

1. Choroba profesjonalnego pełnomocnika nie zwalnia z obowiązku należytej staranności. Choroba, a zatem i niemożność wykonywania obowiązków, jest okolicznością, którą można i należy w prowadzonej działalności zawodowej przewidzieć. Oznacza to potrzebę podjęcia w takiej sytuacji właściwych działań organizacyjnych zabezpieczających interesy klientów. Jeżeli zatem profesjonalny pełnomocnik nie mógł osobiście złożyć wniosku o sporządzenie uzasadnienia, powinien był zadbać o należyte wykonanie tej czynności przez inne osoby.

2. Brak winy występuje w razie choroby strony lub jej pełnomocnika, która uniemożliwia podjęcie działania nie tylko osobiście, ale i skorzystanie z pomocy innych osób. Innymi słowy, choroba strony lub jej pełnomocnika, która nie uniemożliwia podjęcia działania choćby przy pomocy osób trzecich, nie uzasadnia przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej.

Podsumowując strona powodowa nie wykazała, stosownie do art. 168 § 1 k.p.c., przesłanek do przywrócenia uchybionego terminu. Zatem złożony wniosek o podjęcie postępowania wpłynął po upływie terminu określonego w art. 182 § 1 k.p.c. oraz dodatkowo po dniu wydania postanowienia o umorzeniu postępowania.

Odnosząc się do zażalenia w przedmiocie umorzenia postępowania należało uznać, iż brak podstaw do jego uwzględnienia.

Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że powodowie złożyli wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania po upływie terminu do jego wniesienia, czyli po upływie terminu określonego w art. 182 § 1 k.p.c. Termin ten upłynął w dniu 3 marca 2017r. i słusznie nie został przywrócony.

Dodać poza tym należy za Sądem Najwyższym, który w postanowieniu z dnia 5 marca 2013r., II PZ 43/12, Lex nr 1415522 wskazał, że użyte w art. 182 § 1 k.p.c. słowo „umarza” oznacza, że sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu zawieszzonego postępowania, jeżeli została spełniona wskazana w nim przesłanka, tj. nie zgłoszono wniosku o podjęcie postępowania w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu.

Umorzenie postępowania w tej sytuacji, w oparciu o art. 182 § 1 k.p.c. jest prawidłowe.

Strona powodowa zarzuca w zażaleniu, że przyczyną zawieszenia postępowania nie był zgodny wniosek stron tylko toczące się postępowanie w sprawie IV P 477/11. Tutaj jednak należy wskazać, że zarówno strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 12 lutego 2016r. wnosząc o zawieszenie postępowania na zgodny wniosek stron nie podała takiego uzasadnienia swojego wniosku, podobnie strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2016r. Ponadto rozstrzygnięcie, które zapadnie w toczącym się postępowaniu w sprawie IV P 477/11 gdzie po stronie powodowej występują inni pracownicy strony pozwanej nie będzie stanowiło rozstrzygnięcia prejudycjalnego o jakim mowa w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 2015r., II PK 32/15, Lex nr 1929130 wskazał, że w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. nie chodzi o zależność polegającą na wykładni tych samych przepisów prawa w identycznym stanie faktycznym w innej sprawie, ale o zależność wynikającą z rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej, która stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w danym postępowaniu cywilnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Gliwicach uznał zażalenia powodów za bezzasadne i w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł o ich oddaleniu (punkt 2 orzeczenia).

SSO Grzegorz Tyrka SSO Małgorzata Andrzejewska SSO Jolanta Łanowy-Klimek
Sędzia Przewodnicząca Sędzia

VIII Pz 21/17

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)